

1. kapitola

„Čo je, Dusty?“ rozčúlil sa Paul a zohol sa k svojmu psovi. Keď k nemu natiahol ruku, aby ho pohladkal po srsti, cítil, že Dusty sa celý chveje. „Čo je to s tebou? Bojíš sa niečoho?“

Vzápätí sa Paul pleskol dlaňou po čele.

„Bože, ja hlupák! Samozrejme, že máš strach! Počuješ štekať psy a teraz si asi myslíš, že ťa chcem odniesť do útulku. Spomenul si si na to, keď si tam bol aj ty, že? Ale nemusíš sa báť, ja sa ťa nikdy nezbavím, to predsa vieš!“

Paul si Dustyho pritisol tesne k sebe a psík mu oblizol ruku. No keď chcel Paul pokračovať v ceste, znova sa naježil. Nastražil uši a stiahol chvost. Nezdalo sa, že by Paulovi dôveroval.

Vlastne sa nebolo čomu čudovať. Po všetkom, čo si musel prežiť, bolo jasné, že bude širokým oblúkom bočiť od všetkého, čo má niečo spoločné s útulkom. Napriek tomu sa Paul trochu hneval, Dusty už predsa musel vedieť, že by mu nikdy nič zlé neurobil. Vtom vedľa neho zastala stará pani a pohľadom si Paula podozrievavo premerala. Zrazu sa chlapec cítil trápne, že ho Dusty neposlúcha. Stará pani si určite myslí, že o psoch nemá ani potuchy...

„Kam si sa s tým psom vybral?“ opýtala sa pohotovo a pozrela na Paula tak nahnevane, akoby bola presvedčená, že Dustyho týra. „Taký pekný psík a ty si naňho zlý! Videla som ťa. Chceš ho zaniest' do útulku?“

„Nie, nechcem,“ odvetil Paul nedbalo. Potom sa k nemu zohol a vzal Dustyho na ruky. Psík bol taký ohromený, že len mykol labkami a vzápätí sa snažil oblízať chlapcovi tvár. Paul sa rýchlo odvrátil a utišujúco Dustyho pohladkal po srsti.

„Pod', Dusty, ideme,“ prehovoril a Dusty zaboril studený ňufák pod Paulov šál. Ešte stále sa triasol a bol dosť ťažký, no kým stará pani stihla ešte čosi povedať, Paul sa otočil a dlhým krokom pokračoval v ceste.

Keď prechádzal okolo brány útulku, počul, ako naňho stará pani zavolala. „Vedela som to! Hotová drzosť, len tak sa zbaviť takého pekného psíka. Mal by si sa hanbiť,

chlapče! Nemáš rodičov, ktorí by ti povedali, že také čosi sa nerobí?“

„Pokojne, Dusty,“ zašepkal Paul. „Teta netuší, o čom hovorí, nepočúvaj ju!“

Vedel však, že pani má pravdu. Samozrejme, dobre vedel, že je hrozné odniesť psa alebo akékoľvek iné zvieratko do útulku len preto, že pre niektorých ľudí je ťažké sa oň starať. Lenže on predsa nechce dať Dustyho do útulku, má v úmysle niečo celkom iné!

No rovnakú otázku mu položila aj žena v overale, ktorá mu otvorila dvere, kým jej stihol čokoľvek vysvetliť.

„Aha,“ začala. „Znova tu máme niekoho, kto sa chce zbaviť svojho psa!“ skonštatovala dosť nervózne, pomyslel si Paul, akoby tu neustále chodili nejakí ľudia so psami. Naozaj to tak však vyzeralo. „Už mám toho pomaly dosť,“ pokračovala žena. „Nemôžete si rozmyslieť vopred, či budete mať na domáce zviera čas? Ale nie, stále je to rovnaké, najskôr si zviera kúpia, a keď ich potom hnevá alebo je s ním priveľa roboty, starostlivosť hodia na nás!“

„Tak to nie je, mýlite sa!“ prehovoril napokon aj Paul. „Vôbec sa Dustyho nechcem zbaviť.“

Opatrne ho položil na zem a ešte raz ho pohladil. Dusty sa mu pritisol k nohám a potichu zakňučal.

„Ten psík sa bojí,“ zhodnotila pani z útulku.

„Viem,“ potvrdil Paul a narovnal sa. „To preto, že cestou sem počul v ohrade zavýjať psy. Kedysi bol v útulku aj on. No potom odtiaľ ušiel a teraz je u nás a nikdy sa ho nezbavíme. Je poriadne prešibaný, povedal by som, že najbystrejší pes, aký existuje. Okrem toho, ja a Dusty sme partáci. Preto sme tu.“

„Čože?“ nechápala žena. „O čom to hovoríš?“

No dobre, pomyslel si Paul, možno sa nevyjadril celkom jasne, to musel priznať. Zhlboka sa nadýchol a začal ešte raz, od samého začiatku.

„Takže, je to takto: Volám sa Paul a bývam hore, v starej vile na okraji lesa. Naša susedka...“

„Je Klára,“ prerušila ho pani a prikývla. „Klára Besenbinderová, moja stará kamarátka. Teraz už viem, kde som počula tvoje meno. Veľa mi o tebe rozprávala, o tebe a tvojom psovi. Dustym!“

Hlas mala zrazu oveľa priateľskejší. A keď Dusty začul svoje meno, zavrtil chvostom a chcel na ňu vyskočiť.

„Nerob, Dusty!“ napomenul ho Paul. „Nezavadzaj.“

Dusty si ľahol vedľa neho, no nespúšťal zo ženy pohľad. Potom sa k nemu zohla a pohladkala ho. Psík sa okamžite pretočil na chrbát a otrčil jej brucho.

„To nerobí pri každom,“ upozornil Paul. „Myslím, že sa mu páčite.“

„Dúfam! Ved' to ani nie je prvý pes, ktorého zdravím.“

„Ehm... ale viete, že ja... naozaj ho tu nechcem nechat,“ vysvetlil Paul rýchlo, lebo mal podozrenie, že pani ešte stále ničomu nerozumie.

Znova prikývla. „Tak mi povedz, o čo ide.“

A Paul spustil. O tom, že od pani Besenbinderovej počul, čo sa v poslednom čase dialo v útulku. Že odtiaľ zmizlo niekoľko zvierat! Len tak. A nikto netušil, kde by mohli byť. Jediným vysvetlením bolo, že ich ukradli!

„Bohužiaľ, je to pravda,“ potvrdila pani. „Nevieme, kto by ten zlodej mohol byť. No obávam sa, že to nejako súvisí s Vianocami.“

„Čože?“ opýtal sa Paul prekvapene, lebo teraz pre zmenu ničomu nerozumel on.

„Vianoce sa blížia. A možno niekomu napadlo, že si potajomky zaobstará zvieratá, aby ich daroval.“

„Ale to by mohol ísť do chovateľských potrieb! Alebo priamo k chovateľovi...“

„Za to by musel zaplatiť.“

Paul sa na chvíľu zamyslel. „Stále tomu nerozumiem,“ odvetil napokon. „Ak by sem niekto prišiel a vybral si zviera, aj tak by predsa nemusel platiť, nie?“

„Nie tak celkom. Požadujeme malý poplatok, od dvadsať eur za králiku po dvesto za psa. Potrebujeme peniaze, aby sme sa o zvieratá v útulku mohli starať. A záujemcov sa tiež veľmi podrobne pýtame, či vedia, akú zodpovednosť tým na seba berú. Práve teraz pred Vianocami si veľa ľudí myslí, že zvieratko by mohlo byť vhodným darčekom, napríklad pre ich deti. A ver mi, neraz sa stane, že o pár týždňov sa sem vrátia a chcú sa zvieratka zbaviť, lebo zistia, že to nie je také jednoduché. Psík, mačka, králik nie sú vianočné darčeky ako autíčko či nová bábika. Lenže niektorí ľudia to, bohužiaľ, pochopia príliš neskoro.“

„Dobre,“ prikývol Paul. „Rozumiem. No ak máte pravdu, potom je dobré, že sme za vami prišli. Dusty a ja! My sme už jeden poriadne zamotaný prípad vyriešili. A sme ozaj dobrý tím, to mi môžete veriť!“

„Chceš povedať, že by si nám chcel pomôcť zistiť, čo sa tu deje?“

„Nie ja, my! Dusty a ja!“ zopakoval Paul. Žena sa v tej chvíli zasmiala a natiahla k nemu ruku. „Možno je to naozaj dobrý nápad. Každá pomoc sa mi zíde! Takže ruku na to, Paul, máš... vlastne nie, vy máte nový prípad. Mimo chodom, volám sa Simona...“

„Sranda! Ako moja mama! Teda, chcem povedať, že aj moja mama je Simona. Ale žiaden strach, už viem, ako

vás budem rozlišovať. Moja mama je Simona 1 a vy potom budete skrátka Simona 2, môže byť?”

„Môže byť,“ zasmiala sa Simona 2. „A ako si to teraz predstavuješ? Myslím, čo potrebuješ vedieť, aby...“

„Najlepšie by bolo, keby ste nám tu s Dustym najskôr všetko poukazovali. Kde sú ohrady a kto všetko tu pracuje a možno, ako sa sem dá vojsť bez toho, aby ste na to prišli. Samozrejme, musím vedieť, aké zvieratá vlastne zmizli! Potom skontrolujeme, či niekde v plote nie je diera. Alebo ako by sa odtiaľto dali ukradnúť. A hneď ako narazíme na nejakú stopu, prichádza na rad Dusty! Vyňuchá všetko!“

*K*ed' videl, že Paul si berie vôdzku, nedočkavo poskakoval na predných labkách. Nakoniec teda pôjdu preč! Už sa tešil, ako budú s Paulom kráčať domov. Možno dokonca pôjdu cez les. Odkedy nasnežilo, všade sú stopy v snehu, ktoré sa dajú ľahko sledovať. Možno ho Paul vezme na sánkarský kopec! Teraz sa tam zvykne sánkovať veľa ľudí a je zábavné za nimi utekať, hlasno štekať a skúšať, kto je rýchlejší.

Lenže Paul vošiel do zlých dverí a on pochopil, že sa mýlil. Paul ešte vôbec nechcel ísť domov. Teraz idú za ženou dlhou chodbou a cez ďalšie dvere – a potom uvidel klietky na oboch stranách, znova začul ostatné psy štekať a zacítil strach.

„Nič sa nedeje, Dusty,“ povedal mu Paul. „Poobzeráme sa tu. Nič sa ti nestane!“

Pritlačil sa tesne k Paulovým nohám a skrčene sa plazil popri ňom, kým sa chlapec zhováral s tou ženou.